

Vào Đề

Đoạn Bát Phương người cao bảy thước chín tấc, toàn thân cương cân thiết cốt luyện thành công phu ngoại môn Thập Tam Thái Bảo, thiên hạ không ai có thể so sánh.

Đoạn Bát Phương năm nay năm mươi một tuổi, ba mươi tuổi đã thống lĩnh thất đại môn phái phía bắc Trường Giang, bốn mươi hai trại, kiêm luôn chức tổng tiêu đầu của tứ đại tiêu cục, thanh uy chi long, có một không hai.

Cho đến nay lão không còn nghi ngờ gì nữa là một trong những nhân vật quan trọng nhất trong giang hồ, võ công của lão cao cường, cũng không có nhiều người có thể bì được lão.

Nhưng ba ngày trước đêm trừ tịch, lão thấy được một sự kiện kỳ quái phi thường. Chuyện thấy được cơ hồ không có ai tin tưởng được.

Đoạn Bát Phương không ngờ ngày hôm đó bị một ngọn tiểu đao vẽ trên tờ giấy trắng hù đến chết.

Ba ngày trước đêm trừ tịch, năm cũ sắp qua, năm mới sắp lại.

Vào thời gian đó, mỗi một người cho dù phải đi ra ngoài làm gì thì trong tâm đều chỉ có một chuyện, trở về nhà cho nhanh.

Đoạn Bát Phương cũng vậy.

Ngày hôm đó lão ra mặt điều đình giải quyết một cuộc phân tranh lớn nhất trong giang hồ mười năm gần đây, tiếp nhận niềm cảm kích và tán dương của mười ba đại môn phái ở Hoài Dương, hớp chén rượu bọn họ đặc biệt vì lão mà chuẩn bị.

Đàn ca hát xướng, sơ sơ đã uống sáu cân.

Lúc lão và đám tùy tùng tiền hô hậu ủng ra khỏi Trấn Hải Lâu, toàn thân đều đã nóng ran nhiệt ý. Đối với lão mà nói, sinh mệnh giống như rượu nguyên chất tinh khiết bất tận trong chén, đang đợi lão từ từ hưởng thụ.

Nhưng lão đột nhiên chết.

Có thể nói lòng lão đã chết dưới đao, giống như những người còn sống nhưng đã không còn sinh thú.

Chuyện gì đã xảy ra với một người như vậy, có ai có thể nghĩ tới.

oOo

Đoạn Bát Phương chết sau khi tiếp nhận một phong thư, trên phong thư đó không có xưng hô, không có thưa gọi.

Trên phong thư đó căn bản không có tới một chữ, chỉ bất quá dùng ngòi viết chấm mực vẽ sơ sài một ngọn tiểu đao trên tờ giấy đặc biệt lớn, vẽ ngọn tiểu đao đó ý muốn nói gì, không ai có thể nhìn ra thức dạng, cũng không ai có thể nhìn ra hình thức, nhưng ai ai cũng đều có thể nhìn ra đó là một ngọn đao.

Phong thư đó do một thiếu niên rách rưới mang đến, trên đạo lộ u ám đêm khuya, tuy có nhiều ánh đèn phản chiếu, cũng không ai có thể nhìn rõ hình trạng và dung mạo của hắn.

Cũng may là mọi người đều có thể nhìn ra hắn còn là một người.

Hắn bước ra từ chỗ u ám nhất trên đường, lại quy quy củ củ bước tới.

Sau đó hắn quy quy củ củ đi đến trước mặt Đoạn Bát Phương, quy quy củ củ dùng hai tay dâng phong thư cho Đoạn Bát Phương.

Sau đó sắc mặt Đoạn Bát Phương biến đổi, giống như đột nhiên bị một người dùng sắt nhọn nung nóng đâm vào yết hầu.

Sau đó sắc mặt ai ai cũng đều biến đổi, thậm chí biến đổi còn đáng sợ quỷ bí hơn Đoạn Bát Phương xa.

Bởi vì ai ai cũng đều nhìn thấy Đoạn Bát Phương đột nhiên rút một thanh đao ra, dùng một thứ thủ pháp vừa nhanh nhẹn thành thực, lại vừa cực kỳ tàn khốc, một đao đâm thẳng vào bụng mình, giống như đang đối phó với một cừu nhân thống hận nhất của mình.

Chuyện đó làm sao có ai có thể giải thích ?

Nếu quả nói chuyện đó đã không thể giải thích được, còn có một chuyện khác phát sinh liên quan đến Đoạn Bát Phương lại càng vô phương giải thích, càng không thể tưởng tượng nổi.

Ba ngày trước đêm trừ tịch, Đoạn Bát Phương tự tử trên đường trường, nhưng cho đến ngày trừ tịch, lão vẫn còn sống khỏe.

Nói cách khác, Đoạn Bát Phương tịnh không chết ba ngày trước trừ tịch, mà chết vào đêm trừ tịch.

Một người chỉ có một mạng, Đoạn Bát Phương cũng là người, vì sao lại chết hai lần ?

o0o

Thiếu niên đưa thư rách rưới đã không biết đi đâu mất ?

Đoạn Bát Phương người cao bảy thước chín tấc, thân hình hùng vĩ nặng một trăm bốn mươi ba cân, đã ngã gục trong vũng máu.

Không ai có biết làm gì, cũng không ai biết nên nói gì ?

Người đầu tiên có thể mở miệng là Đồ tam gia nổi danh trấn tĩnh và cơ trí trong nhóm Hoài Dương Tam Nghĩa.

“Mau, mau đi tìm đại phu”. Gã la lên.

Kỳ thực, gã cũng biết đi tìm đại phu đã không còn kịp, hiện tại cái bọn họ cần nhất là một cỗ quan tài.

Quan tài theo đường thủy chuyển vận gấp rút, lúc đưa về đến cố hương, đã là hoàng hôn.

Hoàng hôn ngày đầu năm mới.

Ngày đầu năm mới, các bà mẹ tay chân dính đầy dầu mỡ, đám nhi đồng mặt mày vui vẻ.

Ngày đầu năm mới, áo mới, hoa tươi, lạp mai, trái cây tươi, pháo, bánh bao, nguyên bảo, tiền lì xì.

Ngày đầu năm mới, chúc phúc, hỉ lạc, ngập tràn tiếng cười.

Ngày đầu năm mới là ngày nhiều màu sắc làm sao, nhưng về đến Bát Phương Trang Viện lại là một cỗ quan tài. Cỗ quan tài đó tuy trị giá nghìn lượng bạc, nhưng vẫn là quan tài làm bằng gỗ.

Lúc đó mà nói, không có quan tài tuyệt đối tốt hơn so với có quan tài.

oOo

Bát Phương Trang Viện khí tượng khô hoành, quy mô tráng đại, phòng ốc hàng hàng lớp lớp, cũng không biết có bao nhiêu tầng.

Cửa lớn của Bát Phương Trang Viện cao hai trượng bốn thước, rộng một trượng tám thước, sơn màu đỏ tươi, vòng đồng vàng chói, thạch sư đặt hai bên.

Quan tài khiêng qua phiến cửa lớn đó mà vào, do ba mươi sáu đại hán dùng đòn dài mà khiêng đi.

Ba mươi sáu đại hán mặt áo gai tang, vấn khăn tang trắng, chân mang giày cỏ, khiêng quan tài đen nhánh đi vào viện, lập tức lui gót ra sau. Thoái lui một trăm năm mươi sáu bước liền, lui ra khỏi cửa lớn.

Sau đó cửa lớn lập tức khép chặt.

Trong hậu viện lại có ba mươi sáu đại hán xông ra, nâng cỗ quan tài đó lên, mang ra hậu viện.

Trong hậu viện còn có hậu viện.

Hậu viện của hậu viện còn có hậu viện.

Đi tới tòa viện cuối cùng sâu nhất, đình viện đã tối om, tối như mực.

Trong đình viện màu mực đó, chỉ có một ngọn đèn, một ánh đèn le lói buồn thảm chiếu rọi từ ngọn đèn đó.

Linh đường thường có dạng như vậy, thường có vẻ buồn thảm như vậy.

Ba mươi sáu đại hán khiêng quan tài vào linh đường, đặt trước mặt đám cô nhi quả phụ sắc mặt trắng thắm, sau đó cũng bắt đầu nhắm phía sau mà thoái lui, từng bước từng bước thoái lui gấp rút.

Bọn chúng không lui được ra tới cửa.

Từ trong tay đám cô nhi quả phụ xem chừng có vẻ một cơn gió có thể xô cả bọn đó, đột nhiên phát xuất vô số ánh chớp màu vàng ảm đạm, ba mươi sáu gã đại hán mạnh như thiết sư liền ngã gục.

Vừa gục xuống đã chết liền.

Một sát na thân thể bọn chúng vừa chạm đất đã tắt thở rồi, vừa gục ngã đã vĩnh viễn không còn có thể đứng dậy nữa.

Đoạn Bát Phương có vợ, vợ đương nhiên chỉ có một bà.

Đoạn Bát Phương có thiếp, xem ra có hai mươi chín ả.

Đoạn Bát Phương có con trai, có bốn mươi đứa con trai.

Đoạn Bát Phương có con gái, mười sáu đứa con gái.

Hiện tại trong linh đường, trừ đám con cái thê thiếp tám mươi sáu người ra, còn có hai người.

Hai người nhìn đã rất già, giống như người đáng lẽ đã chết từ lâu, trên mặt hoàn toàn không có một chút biểu tình gì.

Chỉ có thẹo đao, không có biểu tình.

Nhưng mỗi một vết thẹo đao, cũng có thể coi là một thứ biểu tình, gieo trồng thứ biểu tình ngập tràn đao quang kiếm ảnh, thứ biểu tình nhắc lại quá khứ ân oán nhiệt huyết tình cừ, thứ biểu tình chạm trở bi thương phức tạp.

Ngàn ngàn vạn vạn vết thẹo đao đó, là ngàn ngàn vạn vạn thứ biểu tình.

Ngàn ngàn vạn vạn thứ biểu tình, biến thành không có biểu tình.

Đường viện hắc ám, vốn cũng chỉ có một điểm ánh sáng rọi tới, ánh sáng rọi trong linh đường, trước linh bài, trên linh án.

Đột nhiên cũng không biết từ đâu có một trận gió mạnh âm thầm phát qua, ánh đèn đột nhiên tắt ngóm.

Đợi đến lúc ánh đèn thấp sáng lại, quan tài đã không còn thấy nữa.

o0o

Mật thất được xây dựng bằng một thứ đá màu xanh, một màu xanh giống như cốt cách của người chết.

Ánh đèn cũng mang thứ màu sắc đó.

Hai lão nhân khiêng quan tài đi tới, mật môn của mật thất lập tức tự động mở ra. Hai lão nhân từ từ đặt quan tài xuống đất, tĩnh lặng nhìn cổ quan tài, những vết thẹo đao và những nếp nhăn trên mặt càng hằn sâu, phảng phất đã thêu dệt lẫn vào nhau thành một thứ đồ án thẩm tuyệt ai oán.

Bọn họ đứng lặng ở đó rất lâu, không ai có thể nhìn thấu được đồ án trên mặt bọn họ, cho nên cũng không ai biết trong tâm bọn họ đang nghĩ cái gì, muốn làm cái gì.

Bọn họ cũng làm chuyện làm cho người ta tuyệt đối nghĩ không ra.

Bởi vì bọn họ đột nhiên đập đầu vào vách tường đá.

Ánh đèn lóe lên như quỷ hỏa.

Quan tài không ngờ lại di động, chậm chậm từ từ di động, sau đó trong quan tài thò ra một bàn tay.

Bàn tay đó chậm chậm từ từ đẩy nắp quan tài, sau đó Đoạn Bát Phương từ trong quan tài đứng lên.

Lão nhìn xung quanh mật thất, trên mặt không khỏi hiển lộ nụ cười đắc ý thỏa mãn.

Bởi vì lão biết lão hiện tại đã tuyệt đối an toàn.

Hiện tại trong giang hồ ai ai cũng biết lão đã hoành đao tự vẫn trên đường trường, bao nhiêu ân oán cừu hận của lão lúc sinh tiền đều đã theo cái chết của lão mà tiêu trừ.

Hiện tại cũng không có ai còn truy sát báo thù, bởi vì lão đã là người chết.

Một người chết còn có thể sống khỏe khoắn trên thế giới này. Bí mật đó đương nhiên không thể tiết lộ, tất cả những người biết được bí mật đó đều đã chết, thật sự chết.

Còn có cái miệng nào ngậm chặt bằng miệng người chết ?

Đoạn Bát Phương thở dài một hơi, kéo một vòng đồng trên tường đá, trên tường đá hiện ra một đạo bí môn, sau đó khuôn mặt lão đột nhiên biến sắc.

Lão nghĩ lão sẽ thấy lương thực, rượu nước, quần áo, vật dụng thường ngày trong nhà mà lão đã chuẩn bị.

Nhưng lão không thấy.

Lão có nghĩ cũng nghĩ không ra sẽ thấy người đang truy sát lão để báo thù.

Nhưng lão đã thấy.

Sắc mặt lão biến đổi thê thảm, phản ứng cơ năng của thân thể lại không có biến chuyển.

Sự đàn hồi bắp thịt và võ công cơ trí của lão đều được bảo trì ở trạng thái cao điểm nhất, trong bất cứ tình huống nào cũng có thể dùng một mũi kim đâm thủng bụng một con muỗi.

Chỉ tiếc lần này phản ứng của lão lại không đủ nhanh.

Lúc động tác của lão bắt đầu phát huy, đã nhìn thấy đạo quang.

Phi đao.

Lão biết lão sẽ thấy phi đao vô luận lão dùng phương pháp gì, vô luận tránh né ra sao cũng đều tránh không khỏi phi đao.

Cho nên lão chết.

Một người tự rút đao trên người đâm một đao vào bụng mình ngã gục, máu đổ đầy đất, cũng vị tất là thật sự chết.

Đao có thể đã trang bị cơ quan.

Nhưng lần này cái lão nhìn thấy là phi đao, phi đao lệ bất hư phát.

Cho nên lần này lão thật sự chết.

Vì vậy trong giang hồ lại gặp phi đao.

- o O o -